

Ferdinando Frega – Nando the Scribe

GENNARO HOT DOG

Gillettenarrative.com

GILLETTE EN GENNARO HOT DOG

GILLETTE TRAILER 18 — NANDO THE SCRIBE

Nog steeds \$ 1.

Ik stapte uit de bus en begon te lopen naar het adres waar ik zou gaan wonen.

Mijn Amerikaanse accent klonk verkeerd uit een Italiaanse mond.

Ik zweette.

Ik voelde me vies.

Manhattan vertelt 's ochtends vroeg de waarheid.

De vuilniswagens waren nog niet langs geweest.

De straten droegen nog de geur van de nacht ervoor.

Voor de meeste mensen zou die geur walgelijk zijn.

Voor mij rook het naar thuis.

Ik had er 61 jaar over gedaan om er te komen.

Geef de schuld maar aan de ooievaar, aangesloten bij FedEx, die zich bij de bezorging vergiste en me in Zuid-Italië liet vallen. Verkeerde bestemming.

Nu haalde mijn lichaam eindelijk mijn geest in.

New York City had in stilte op me gewacht.

Toen zag ik het.

Een hotdogkar.

En meteen wist ik: ik was thuis.

Ik liep dichterbij. De eigenaar was oud. Italiaans. Uit Napels. Perfect.

Hij begon meteen toneel te spelen.

“Ik ben moe.”

“Ik ben oud.”

“Ik heb geen geld.”

“Ik heb te veel kinderen.”

“Ik wil deze zaak verkopen.”

Ik onderbrak hem. “Hoeveel voor de kar?”

Hij staarde me aan. “Voordat we over geld praten... vertel me wie jij in godsnaam bent.”

Eerlijk is eerlijk. We gingen koffie drinken. Toen lunchen. Toen nog meer praten. Er gingen uren voorbij, maar hij keek geen enkele keer op zijn horloge.

Op een gegeven moment glimlachte ik en zei: “In Amerika zeggen ze altijd dat tijd geld is.”

Hij lachte. “Nee.” Toen keek hij me recht aan. “Na de tijd... hart is geld.”

We glimlachten allebei. Maar ik wist meteen dat het geen grap was.

De volgende ochtend zagen we elkaar op het stadhuis. Hij kwam met zijn vrouw. Toen zijn dochter. Toen zijn zus. Toen zijn schoonzus. Op dat punt voelde het minder als een zakelijke transactie en meer alsof ik in de familie trouwde.

Ik had nog steeds geen idee wat hij voor de kar wilde. Ik had \$ 35.000 contant klaargelegd. Ik hoopte dat het genoeg zou zijn.

Alles was getekend. Klaar.

Toen keek hij me aan en zei: “Hoeveel geld heb je?”

Ik antwoordde zoals slimme mensen gevaarlijke vragen beantwoorden: “Ik weet het niet. Ik heb het niet geteld. Zeg me gewoon wat ik je schuldig ben.”

Hij glimlachte. “Eén dollar.”

Stilte. Niemand bewoog. Niemand sprak.

Toen zei hij: “Welkom in Amerika.”

Dat was de dag waarop ik iets leerde wat de meeste mensen nooit begrijpen.

Sommige mannen verkopen een zaak. Anderen dragen een nalatenschap over.

Het eerste jaar verkocht ik elke hotdog voor één dollar.

Uit respect. Uit herinnering.

Want sommige mannen kun je niet kopen. Je kunt ze alleen eren.

Nando